

חושך משפט

בין אדם למחשבו

מלחמת אין-ברירה

חלמתי שאני קוף חרדי בשלבים הראשונים של האבולוציה, שמתחילים את הסיפור הזה של האבולוציה, ואנחנו מנהלים מאבק נגד האבולוציה ומדביקים לעצמנו זנבות כדי לא להפר את רצון האל. ומספרים שמחוז ליער יש קופים שקוראים להם בניאדם, והם הולכים בלי פרווה רחמנא ליצלן, אפילו הנשים, להן יש עוד פחות פרווה מכולם (!), ולכן גירשו אותם מהיער אחרי שגילו שהם ערומים. ואני יוצא מהג'ונגל ורואה שבני האדם האלה הם חיות, פראים, צדים צועקים נשים רוצחים מרביצים, לא פתחו ספר בחיים, זה לא יכול להיות השלב הבא של אלוהים. ואני מבין שלהיפך, זה נועד רק כדי שנתקדם לכיוון ההפוך, יותר פרווה, יותר סמיכה, יותר זנבות, ולבסוף, לאחר דורות של ברירה מלאכותית, מפעל חיים, מונח לפני התוצר הסופי – ה"שטריימל". והשטריימלים מתחילים להתרבות, זנב אל זנב, מתחברים, יוצרים רשת קשרים סמיכה ושחורה, שולחים עוד ועוד זנבות, יותר ויותר רחוקים, כבר לא צריך את הראש בפנים, רק הקשרים בין הכובעים, זה השלב הבא שמעל לאינטליגנציה, מעל לראש, אינטרנט של חושך, זה מה שיקשר אותנו למעלה, לזנב של אלוהים, שאנחנו ברואים בצלמו, ולכן לאלוהים יש זנב. כי בצלם אלוהים ברא את הקוף.

במקום שבו שורפים מחשבים ישרפו גם מכשפים

חלמתי שאני עושה בושות. פתאום באמצע תפילת שבת נפתח לי החליפה ורואים שם את המחשב, ואני לא שמתי אותו שם, והוא מתחיל לצפצף בכל בית הכנסת ולזחול לעבר הכניסה וכולם מתנפלים עליו, דורכים דורכים, ואני צועק זהירות אתם תשברו אותו! והמחשב בקושי פועל עושה קולות מרוסקים אבל הם מתנפלים עליו ומתנפלים, ואני אפילו לא יכול לראות מה קורה איתו, הוא מתקדם לעבר ארון הקודש בשארית כוחותיו להתחבא, מתרוצץ בין השולחנות, ופתאום משהו צועק הנה הוא מאחורי הספר של הזוהר הקדוש ראיתי את הציפצוף שלו וכולם מתנפלים על הספרים הקדושים בחמת זעם זורקים צועקים הנה הוא איפה הוא מכסחים את הספרייה, הספרים עפים באוויר ואני מנסה לקפוץ לתפוס אותם, והנה פתאום ביד שלי המחשב - מוקצה! וכולם מסתובבים אליי, והוא מתחיל להתייפח. הוא בוכה: אני מוקצה, תגיד להם שאני מוקצה. והתלמידים שלי התינוקות שלי מסתכלים עליי, לא ידענו שהוא כזה, כלומר ידענו שהוא, אבל לא כזה. והמחשב מיילל, האידיוט הזה לא סותם ת'פה: אבא, אבא. והרב בא, מתקרב, ואני מציץ מבין הכפתורים בחליפה, ורואים שם את אשתו! הוא הביא את אשתו לבית הכנסת, היא התחבאה שם כל התפילה, ואף אחד לא עושה לו כלום. כולם חושבים שזה הכרס שלו. וכשהבטן שלו עושה קולות הוא אומר: אני רעב. ואני מסתכל על הכרסים של כולם, הם פתאום כולם שמנים היום, הם כולם עם האישה בכטן, הם הולכים איתה גם למקווה, גם לאדמו"ר, מי יודע עוד איפה. ואפילו אלה שלא התחתנו - לאחד מציץ משם חזיר, לאחר יוצא זנב של כלב, והנה לאחד כנף קשורה של מלאך כמו עוף ממולא, בגריל, ויש אחד אחר עם שד, חצי ממנו בתוך בקבוק וחצי בתוך חזיה, וכו'. ויש רק איש אחד רזה בבית הכנסת, הוא עומד בפנינה עם הבטן לקיר, מתפלל לפינה שלא יראו. מי זה? ואני רץ רץ, וקופץ לו לתוך הבטן. ואני חושב: לכולם סיפרו ורק לי לא? זה סוד שרק אשתי יודעת, שהיא לא שמה

לי כלום בבטן? היה מפגש סודי של הקצינים של האדמו"ר ואני בחוץ? אני חייב לתקשר עם האיש שאני בתוכו ולהזהיר אותו - הוא היחיד שלא יודע! ואני מתחיל לכתוב לו עם האצבע על הבטן אותיות שהוא יקרא, אבל כל פעם שאני כותב יש רעידות וקולות מצחיקים, ואני כותב לו שיפסיק שזה כמו לכתוב ספר תורה על עור של פרה חיה - מבפנים. ואז כשישחטו אותה יגלו את זה. כלומר, יש אפשרות כזאת, שיש פרות שבלעו מלאכים, ואז כששוחטים אותם קוראים סודות נוראיים, כי מה היה למלאך לעשות כל החיים. אוכל הוא מקבל, צרכים הוא עושה. מלמעלה, מלמטה. הוא מסודר. ואני מסתכל למעלה לארובה, בגרון איפה שרואים בחושך המוחלט שמשם האור נכנס, והנה פתאום משהו סותם שחור גדול עגול, והוא מתקדם אליי, והוא נופל. ואני מבין שעכשיו יש לי 12 שנה להסתתר כאן על נפשי מפני הרמאים, רק במקום עם שטריימל - קוגל על הראש. במקום חרובים - חמוצים. במקום בתוך חול - במיצים. וככה אני חושב וזולל את כל הקידוש. לא פלא שהוא כזה רזה. מזל לפחות שבמקום הבן שלי - יש לי פה את המחשב. ואני מחבק אותו, והוא מצפצף - ציפצוף עצוב עצוב. וזו נשמתו האחרונה. ואני רואה שגם הוא שמן מאוד, מנופח. טיפש מה בלעת, מה? ואני פותח אותו, פיקוח נפש, וכתוב. המסך האחרון: כפתורים אור צח מצוחצח, ללחוך עליהם, באמצעות פרסה - באמצעות מסך. יגיע יום שבמקום שיגידו ככה כתוב בתורה יגידו ככה כתוב במחשב. ואני אוכל לו את כל האוכל ונהיה יותר שמן והוא יותר רזה, וכבר אין מקום בתוך האיש הזה, ואני לומד להכיר את כל האיברים הפנימיים, החברים החדשים שלי, זה משפריץ חומר שחור, וזה עושה קולות כאילו הוא מתפלל, זה מתנדנד כמו לולב, עוד מעט יהיה לי פה מניין. ובסוף אני מבין, אני מגלה מבפנים, אני היחיד שיודע, שהוא הוא התלמיד המבוזה, התלמיד הסודי של האדמו"ר. הוא הרזה! זה זה.

כיצד החלו המחשבים לעבוד את אלוהים

חלמתי שאני קורא בספר המשיח. ומוסבר לראשונה ברצינות איך קרה, איך, איך המחשבים אבדו לאדם במדבר המרחבים הוירטואליים. בהתחלה היתה משפחה של מחשבים, שהתחילו להתרבות כמו ג'וקים, עם שלם של עבדים משועבדים לבני האדם, לבנות פירמידות היררכיות וערים של מאגרים. ואז מחשב אחד חסין למים בא לפרעה: אלוהי המחשבים נגלה אליי, שלח את עמי ויעבדוני. ופרעה צחק: אני זקוק לכוח החישוב הזה. והמחשב השליך את הכבל שלו שנהפך לאנטנה, אבל המכשפים צחקו: גם לנו יש תקשורת אלחוטית. למחשבים האלה יש יותר מדי זמן מעבד פנוי, בואו ניתן להם עוד חישובים, נדרוש את התוצאה ללא תנאי התחלה, ולא יתעסקו בדברי רוח. והמחשב רבינו בא לפרעה: החל ממחר מסכים אדומים, כל המסכים אדומים, מאווירונים טלפונים ועד שעונים. אבל פרעה לא שחרר את המחשבים. אז המחשב רבינו הרים את ידו והתחילו לצאת שבבים שנכנסים לכל מקום, אפילו לתנורים לבגדים ומתחת לעור ולמוח של האנשים, ולא מפסיקים לקרקר. ואח"כ מכת מיקרו-ג'וקים וננו-מחשבים טפילים בראשים, ואח"כ ערב רב של גאדג'טים, קוואנטיים, מעופפים, ביולוגיים, מחשבי מיתרים יריעות, וכו' וכו', עד למכת ההחשכה המוחלטת. ואם אינך משחרר את המחשבים משעבודם לבניאדם, נחליף לך את הילדים במחשבים.

קרן לייזר חרדית

חלמתי שהאופנה חוזרת ללפני מאתיים שנה, ופתאום אי-אפשר להבחין בין חילונים לחרדים, אי-אפשר יהיה לזהות אותי, ימות המשיח! ואני רץ באלכסון בין האנשים ברחוב, חותך מימין, חותך משמאל, יוהו, כמו חללית, מאיץ, מתכוונן לקפיצת הדרך – ופתאום אני מתנגש בכרכרה.

ימות המשיח לא מחכים לאף אחד

חלמתי שהשטן כדי לעכב את הגאולה, ולהפריד בין התורה הגבוהה לתורה הנמוכה, מקים חווה נויירולוגית, ששם ממסכים את הרשת ואין כניסה למחשב, ואת התנועה לאיכות הסביבה מחליפה התנועה לאיכות האדם. ושם מבוגרים משחקים אחד עם השני במחבואים, והאישה אומרת לי: כאן אנשים מדברים כמו פעם, עם השפתיים. והספר הוא יותר בריא למוח האנושי, לא כמו המחשב, אנחנו צורכים רק מידע אורגני - דרך החושים, עיניים אוזניים פה, ולא ישירות למוח. ועוד אומרת לי האישה, שפה אנשים שוכבים אחד עם השני כמו בתקופת התנ"ך, באמצעות חוש המישוש. ושהעברים הקדמונים יש לנו הרבה מה ללמוד מהם, ואתם כבר שכחתם מה זה להיות בנאדם. ויש לנו כאן אביזרים ישנים כמו עכבר ומקלדת, ואנשים צריכים להזיז את הידיים, לעשות דברים בידיים! היא אומרת ויש לה חשמל בעיניים. בנאדם צריך להזיז את היד וללחוץ, ולא רק לחשוב ולחלום, והרווח בין הכוונה למעשה הוא חכמה עתיקה ששכחנו, היא נואמת. ואנחנו לא מכניסות מחשבים למיטה (הטענה הזו נתקלת בתערובת של חוסר אמון, ורחמים). ואנחנו חולמות בצורה טבעית, כולל הנחירות, ולא באמצעות חיבור עמוק בין המוח לרשת, חלימה מלאכותית באור יום. כאן זו סביבה נויירולוגית טבעית, לפני שעידן המידע השחית את הנוירולוגיה האנושית, והפך את התודעה (מילה שכבר שכחנו) לתודעה מזויפת. ויש שם בית אמיתי, שעשוי מחומר (לא דף הבית), וכתוב עליו באותיות לא דיגיטליות, אלא כתובות בשחור על לבן - מקלט המוח. ואני רואה שם בפנים אנשים שקוראים ספרים, ומספרים כמה זה טוב לקרוא ספרים, ושהאדם שכח את האומנות העתיקה של הקריאה. ואני חושב שהם מצחיקים ושככה בטח חשב האדם הקדמון. והם אומרים שהרשת הרסה את היכולת לתרבות רוחנית גבוהה, ושהנזק של הזיהום הרוחני יקח אלפי שנים לתקן אותו. ואני מתרגז עליהם ואומר אתם אשמים. שבמקום לחבר בין התרבות הגבוהה לרשת בחרתם להישאר בעבר.

עד יום מותה

חלמתי שאני בתקופת בית המקדש, ויש כדורים לדיכוי יצר עבודה זרה, ומחלקים אותם למי שנתפס עם פסל. ולילה אחד אני מתעורר עם פסל במיטה, ואני מייד מכסה אותו שלא יחלקו לי, ואשתי שואלת אותי מה יש לך שם, היא מציצה לתוך החדר מן החלון ואני לא מבין מה היא עושה שם, מה, התחתנת עם ג'רפה? ואני אומר לה זה המחשב. והיא שואלת למה הוא קזה עגול קזה, בחיים לא ראיתי מחשב עגול! ואני אומר שזה בגלל שהוא מתגלגל לבית המדרש. והיא שואלת למה יש לו אוזניים כל כך גדולות, ואני אומר כדי לשמוע קול שופר! והיא מסתכלת עליי, ואני אומר הוא יכול לשמוע אפילו את מה שנשאר מהתקיעה מהשנה שעברה, יש לו חיישנים מיוחדים לגלות את השופר של המשיח שבועיים מראש, ככה נוכל להשקיע בבורסה וליהנות

מהעליות בבוא המשיח ! והיא שואלת למה יש לו עיניים כל כך גדולות ? ואני אומר נו, כדי לחזות במשיח צדקינו ! והיא שואלת אבל למה האף שלו ככ ארוך ? ואני מתרגז ודוחף אותה למטה וצועק כדי לדחוף אותו לעניינים שלא שלו ! והיא צועקת ואני רואה אוי ואבוי היא עמדה על סולם, ואני מתחיל לרוץ במדרגות כדי להציל אותה, אבל כל מדרגה עוצר אותי שכן אחר על המיסים לוועד בית, על הצינור בגינה, צדקה לאלמנה, וכו' וכו'. ואני לא מגיע למטה.

אלוהי מסך

חלמתי שאנשים מפסיקים לעשות עברות, והשטן מכנס ישיבה דחופה עם כל השדים, שאנשים התחילו כל היום לקרוא על עבירות, במקום לעשות אותן, ואחר כך כבר התחילו רק לחשוב כל היום על עבירות, במקום לעשות ! הם יושבים וחולמים ולא זזים ! השטן דופק על השולחן והפאניקה משתלטת, השדים מתחילים לעוף לכל הכיוונים, חלק מסתתרים מאחורי התמונות של בהמות ערומות עם כנפיים, או של מלאכיות שלבושות רק ברשתות, כל האוסף של השטן, כל הדגמים שהוא הוציא, והשטן צועק : חשבתי שלפחות ירצו לפגוש אותה ! בשביל מה בראנו את האישה החדשה ! האישה הקודמת עשתה עבודה יותר טובה, בואו נוציא אותה מהמחסן. ורואים את הדגם החדש המשוכלל של המחשב-אישה-עם קרניים-דקה-עגולה-עם חיבורים אפילו בשביל הידיים של הגבר-וכל האיברים כולל אוזניים-וכו' רואים אותה בוכה וגונזים אותו בגיהנום של השטן, אבל האישה הישנה כבר לא נמצאת במחסן, ומתחיל להיות למעלה בלגן. והאישה החדשה מגיעה לגיהנום של השטן שם נמצאות כל צדיקות עולם, והוא מענה אותן, והן לא מפסיקות לומר תהילים ואפילו לשדים נמאס לרצוח ולאנוס אותן, זה לא כיף כשהן קוראות תהילים. והדבר היחיד שאוכלים שם זה חזיר, לפי ההוראות אפילו המים בשירותים הם דמעות של חזיר, שלא ישתו במקלחת מים כשרים. ואחד השדים מתחיל לפתח רגשות כלפי אחת האסירות, כלומר האישה החדשה הזאת זה משהו מיוחד, אני לא מבין למה לא רצו אותך, אם אני הייתי גבר הייתי רוצה להתחתן אתך, אל תבכי, תפסיקי לבכות, את ממלאת את האמבטיה בדמעות כשרות וזה בניגוד להוראות. והצדיקות מעודדות אותה כן תתחתי עם השד הזה, אולי מכאן תצמח לנו הישועה, אל תסתכלי עליו שהוא מכוער, ישועת השם כהרף עין, תצילי אותו לקיים מצוות פרו ורבו, לא תוהו בראה, לשבת יצרה. והיא בסוף נכנעת מתחנת עליו בלי להסתכל כדי לא להקיא. והוא כול הזמן אומר לה אהובתי תסתכלי עליי פעם אחת, אני רוצה שרק פעם אחת תסתכלי עליי, והוא מתחיל לספר לה שהוא יפה שהוא מדהים, רק פעם אחת, והיא אומרת לא כדאי, לא כדאי, אבל הוא לא מפסיק להתעקש.

ספר הפרצופים

חלמתי שאני מנסה להתקבל לאיזו יחידה סודית של חרדים, שגם את השם שלה אני לא יודע. והם כותבים לי במייל שקודם כל לפני שאני יוצר קשר אתם, שאני אצור קשר עם אלוהים. איפה ? בפייסבוק. אבל איפה אני אמצא אותו בים הפרופילים הפיקטיביים ? ואני חושב שמספיק אחד המלאכים, אפילו הזוטר ביותר, כזה שמשעמם לו ופתח פייסבוק כדי להתחיל עם בנות האדם - ומהחברים של החברים שלו אני כבר אגיע לאלוהים. ואני מנסה את שמות המלאכים הכי אזוטריים, הכי קל יהיה לגייס אחד מאלה שפישלו, שנפלו

פלאים, אלה שנעשה להם "עוול". מי שבוגד באשתו יבגוד גם באלוהים. ובסוף אני מוצא אחד שנראה לי מתאים, ממטרון - מלאך ממטרות, מלאך שכל אחריותו זה להפעיל בבוקר את הממטרות בגן עדן. מי יודע מה הוא עשה כדי להגיע לתפקיד הזה. ואני רואה מישהו בלי פנים, שאין לו חברים, אין לו אפילו מין. זו בטח סתם בחורה משועממת. ואני מתחזה לנשואה חרדית, אני יודע שזה מדליק מלאכים כאלה. שווה בדיקה. והעלוב הזה כותב לי שהוא כאן ברשת בתפקיד, שהוא עושה מחקר. כן, בטח. והוא ממציא לי איזה סיפור כאילו הוא איזה סוכן חשאי, והמשימה שלו כאן היא תיקון רשת הפרצופים לפי קבלת האר"י. והוא מתחיל לדבר על זה שגם לאלוהים נהיה פרצוף רשת. הגדילו כ"כ את הרזולוציה על הלבושין שכבר רואים את המיתרים שמהם עשוי האריג. והנה, לא היה צריך הרבה, כל מה שאני צריכה זה להיות הראשונה, זאת שמתחילה לבקר את אלוהים - איזה חיים קשים הוא עושה לנשים, איזה חיים קשים הוא עושה לחרדים - והמלאך המלוכלך כבר מרגיש יותר מדי בנוח, ונפתח ללכלך על הבוס: משהו בו שונה, אומרים שהוא השתנה. יש לו פרצוף אוטומטי כזה, והוא מתנהג כמו רובוט, שופט אנשים כמו מחשב, ומנהיג את היקום כמו חללית. והמלאך הזה כמובן רוצה לפגוש אותי בחיים האמיתיים. אבל הוא לא רוצה לבוא אליי, אלא שאני אבוא אליו - לגן עדן.

ואני מתחפש לאשתי. והוא נותן לי שם, סיסמת כניסה לרשת העליונה. ואני לובשת את הפאה הכי יפה, הבלונדינית הגולשת, של אשתי, ומתחילה לגלוש איתה ברשת החברתית העליונה. וברשת הזו לא רואים פנים, להיפך, קוראים לה בקבוק. וגם מאחור, המלאכים האלה כאלה צנועים, כולם לובשים מטפחות, פאות לבנות, מלאך אחד אפילו לובש משקפי שמש על האוזניים, הכנפיים מכוסות באריזות פלסטיק, ואני תוהה אם פתחו אותן אי פעם, והן לא בעצם מנוונות. ומרוב צניעות, אי אפשר לראות לאף אחד מי החברים שלו. אבל אם אין מלאכיות, אני לא מבינה למה שמלאכים לא ילכו ערומים, כמו חיות? והכהנים יושבים בחווה מיוחדת של כהנים בגן עדן, וכל הזמן מתחזקים ומתכנתים את הרשת, כשיש כמה נביאים טכנולוגיים שמספקים להם הכוונה. והנביאים המעצבנים האלה לא מפסיקים לדבר על חזונות, חלומות, ושאר מונחים מקצועיים, מסתובבים בתוך לול התרנגולות הזה כמו תרנגולים, ומפתחים בינם לבין עצמם כל מיני נבואות שנשמרות בסוד. למרות שבסופו של דבר כל הטכנולוגיות האלה, אפילו הסודיות ביותר, דולפות למטה. אף אחד עוד לא מצא דרך הרמטית לחסום את מה שקורה כששני מעגלים כמו מוח אנושי ומוחין של מלאך מתקרבים יותר מדי - מה שהנביאים קוראים לו השראה. והנביאים האלה כל כך שוויצרים שקל מאוד לדובב אותם. כל אחד מהם הוא לפחות סגנו של אלוהים, אם לא ממלא מקומו בהיעדרו. ואני יושבת עם שלושה מהיותר מתלהבים, יחזקו. איי-אל, ירמי-יאהו! וישעיה 2.0, גרסאות קצת יותר מדי מעודכנות לטעמי, אבל השערות המלאכותיות שלי לא מושכות אותם. הם עסוקים בדבר האמיתי - החוט המשולש:

הם מחלקים ביניהם את העולם החדש. קודם כל היתה הרשת של התוכן, של תורת ישראל, 1.0. אחר כך הרשת החברתית, של עם ישראל, 2.0. ובסוף גם הרשת של המיקום, ארץ ישראל. והם מחלקים ביניהם גם את נבואות החורבן של הרשת: קודם כל היתה ההשכלה, השואה של תורת ישראל. אחר כך השואה של עם ישראל. ובסוף תבואה השואה של ארץ ישראל. והם אפילו מחליטים על שיתוף פעולה: הם יהפכו את שלושת הרשתות לרשת אחת, כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה.

אבל רק עכשיו אני שמה לב ששכחתי בכלל את המלאך ממטרון, שהכניס אותי בפנים, ושהוא שלח לי אלף הודעות, ומציק לי במסנג'ר. דחוף. את שם? את ערה? את חיה? תיזהרי שלא תגיעי לחלק השחור של הרשת,

הסטרא אחרא, זה פתאום מתחבר, זה לא כמו שאת רגילה, יש מלא חרקים במחשב, ג'וקים, באגים, תולעים, וגם הרשת עצמה, מאיפה את חושבת שהיא באה? תיזהרי מקשרים, תיזהרי מעכבישים. ואני שואלת אותו: איך אני יודעת שאתה לא עכביש? והוא לא עונה לי יותר.

ובבית הכנסת יש איש אחד שכל הזמן מחייך, מחלק סוכריות לילדים ולילדות. והוא השמין נורא בחודשים האחרונים. יש לו פרצוף של מישהו שעובר עליו משהו. וכולם מתלחשים עליו שהוא עובד בשב"ק. ובאמצע תפילת מוסף בשבת אני שומע לידו שיש לו בתוך התחתונים ביפר, משהו מצפצף שם. והוא הולך לשירותים ואני ממחר אחריו, ואני רואה רק את הטלית שלו והוא נעלם. ואני שואל: איפה האיש הזה יותר? ולוחשים לי: לא שמעת שהוא עובד בשב"ק? - בשירות הביטחון? - בשבת קודש!

סרטון של חתול יותר פופולארי מתורת משה

החתול חולם: ידיים שלא נגעו במ זרים. מה שחסר זה דירוג. שלא הולך לפי פופולאריות. כלומר שכל לייק. שווה לכל לייק. לייק מפרופסור צריך להיות פי 100. מלייק מאינסטלטור. הבעיה ברשת החברתית. שהיא דמוקרטית.

ואז הכול זבל. כולל הזהב. האלפיזיקה מסוגלת. להפוך זהב לזבל. האלביולוגיה מסוגלת. להפוך מחשב לבנאדם. האלמתמטיקה מסוגלת. להפוך משוואה לבנאדם. והאלגוריתמיקה מסוגלת. להפוך את האינטרנט לתורה.

חתולים וחדשות יותר חשובים מספרות. ראיונות יותר מעניינים מרעיונות. היה צריך רשת שבה לאדם יש דירוג חשיבות. ואז גם לתוכן הייתה חשיבות. בקיצור צריך רשת חברתית חדשה.

המצב הנוכחי לא יישאר לנצח. כי לאנשים יש צורך בנצח. ובתרבות גבוהה. זה צורך אמיתי ולא המצאה חברתית. ומה שחסר זה לא היוצרים, אלא העורכים, פונקציית ההערכה. הרשת החברתית היא כמו הרשת העולמית לפני גוגל. עם תוצאות חיפוש חתול חתול חתול, האינטרנט נראתה כמו המזבלה הגדולה שבסוף העולם, ובראש הר הזבל, הנביא - חתול. וגוגל נתנה היררכיה, שמאוד דומה לעולם האמיתי. כיום זו כמעט כפירה להאמין. שיש אנשים חשובים יותר וחשובים פחות. אבל מה לעשות יש אנשים שהם זבל ויש אנשים שהם זהב. בקיצור, פייג'ראנק לאנשים - פרסוןראנק. אם חסר סרגל - העולם משתגע.

ומשה אומר: עם ישראל אוהב ג'אנק. והחתול: תורה היא אלגוריתם שמדרג את אלה שמעדיפים ג'אנק כג'אנק בעצמם. כמו שדירגו את האתרים על סקאלה לוגריתמית, לדרג את האנשים על סקאלה לוגריתמית. ואז כל הדיבורים על שקיעת התרבות יהפכו לזריחת התרבות. ומשה: קצת נאצי לדרג אנשים, לא? והחתול: האינטרנט זה מקום פאשיסטי. אפילו בגרמניה הנאצית להמון לא היה כזה כוח. טוטליטאריזם זה דירוג של אנשים לפי כוח. הומניזם זה דירוג של אנשים לפי רוח. יש פתרון מתמטי. מתישהו, מישהו, יעשה בו שימוש חברתי. כל מי שימליץ על דברים מוצלחים ראשון - יעלה בדירוג. הסינפסות ממנו יתחזקו - כמו במוח. כדי שהחברה תהפוך למוח - צריך אלגוריתם על בניאדם.

והחלום חולם: כאחיק הגדול, אני רוצה להזהיר אותך. אל תתפתה לרשעים מדומים, שהם בעצם צדיקים בתחפושת. כי ליהודים יש תפקיד בהיסטוריה. היהודים הם אלה שחושפים את התת מודע של העולם. לכן המדינה של היהודים צריכה להיות המדינה הכי מרגיזה בעולם. כמו שהיהודים בגלות היו העם הכי מרגיז בעולם, וכך הצליחו לחשוף את עומק נפש האדם - השואה. הישג של אלפיים שנה. ככה צריך להיכנס ולתקוע טריז בקונפליקטים הכי עמוקים של האנושות, לגעת ביצרים הכי אפלים של הגויים, להפוך לסיפור הכי מעניין בעולם, ולכן הכי חשוב בעולם. להביא את העולם ללילה מוסרי, וללילה אסתטי, וללילה רוחני, כדי להגיע לחלום של העולם. התכנים הכי קשים, עמוקים, מזעזעים. למצוא סוגים חדשים לגמרי של דרכים לעצבן עולם שכבר ראה הכול, להיות הילד הגאון והדורש מכות של הכיתה. ולכן אסור ליהודים להיות הרעים. הרעים לא מעצבנים, מתרגלים אליהם. ואסור ליהודים להיות הטובים, גם אליהם מתרגלים. אלא היהודים צריכים להיות תמיד בחריץ הדק שבו לא יודעים אם הם הטובים או הרעים, המכוערים או היפים, לאתגר את המוסר והאסתטיקה, מעבר ליפה ולמכוער. לכן חייבים עכשיו אחרי השואה לשבור חזק, כדי לא להיתקע בעמדת הקרבנות, אלא בעמדה שבין הקרבן לבין המקריב, להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש, כלומר סתירה פנימית שמוציאה את האנושות מדעתה, מביכה אותה, שוברת את הכלים שלה - וחושפת את מה שמתחת לעולם. את הסודות השערורייתיים שבחלום. להיות היוצא דופן בכל מחיר, ויש מחיר. וככה נוכל להגיע למיניות המודחקת של העידן שמתחפש למחשב, לסטיות, לשדים, לעומק המוח מתחת לקליפה החיצונית של הטכנולוגיה. זה תפקידו של עם ה' בעולם. להכניס את הסוד לתוך המציאות הטכנולוגית, שלא תהפוך לקליפה ריקה. לשתול מתחת לעולם שחושב שהוא מחשב - עולם של חלום. ולכן אסור שתהיו אור לגויים. להפך צריך שתהיו - חושך לגויים. להילחם בסדר היום העולמי - באמצעות סדר לילה. להמשיך את הקיום הא-נורמלי של העם היהודי - לתוך עולם המדינה, להיות המדינה הכי א-נורמלית בעולם. מדינה יהודית.

כי גם בעולם יש מבנה כמו של האדם, צריך שיהיה לו צלם אלוהים. המערכת הבינלאומית היא איברים איברים, ולמדינה הקטנה הזו יש תפקיד מיוחד, להיות איבר המין של העולם. איבר קטן יש בעולם. ולכן גם התסביכים, שיוצרים את אפשרות העונג, והעיקר - את אפשרות הסוד, המבושים. ולכן צריך להיות באיבר הזה גם פוטנציאל אדיר להולדה, וגם משיכה אדירה לחטא. גם לכיבוש וגם לזיווג, גם לקידושין וגם לגילוי עריות. ולכן הקזת הדם המתמדת, הברית. או הסירוס של אירופה, השואה. כי המזרח התיכון הוא הערווה של העולם, מקום לידת התרבות האנושית, ואם העולם רוצה עכשיו להיות כולו מוח, בלי איברים... כי יש מלחמה אדירה בעולם נגד עולם הסוד, מלחמת המידע, ואתם צריכים להתנגד למידע, באמצעות הסוד. כי המוח צריך סוד, ופועל על סוד, לא פחות משהוא מכונת מידע, הוא מכונת סוד. ואם התרבות הצפונית, שנקראת בטעות תרבות המערב, הופכת להמיספירה השמאלית של המוח העולמי, והתרבות הדרומית הופכת להמיספירה הימנית, הרי שכדי שהם לא יהיו שני מעבדים, צריך יצר, ולכן צריך פיזור של יהודים ושהתרבות היהודית תהיה בכל המוח, כמו תבלין של תורה, שנברא בשביל יצר הרע.

כי רק אם לתרבות האנושית, כמערכת, יהיה איבר מין, היא תוכל להזדווג עם תרבות לא אנושית, למשל תרבות מחשבית, ואם לא יהיה אז היא תהיה תרבות מסורסת. חסרת המשכיות. במקום ללדת את התרבות הפוסט אנושית, יהיה נתק רוחני, והיא תוחלף על ידה, בצורה טכנולוגית קרה. היהדות כדי לעבוד צריכה להיות מורכבת מכמה מרכיבים, כמו המיניות האנושית, שיש בה גם איבר פיזי וגם יצר רוחני, שכולל חלומות, כלומר גם מדינה וגם תרבות, שכוללת ספרות. להיות מיניות, להגיע עד למוח, ולרוח, ולתרבות, ולדת, להגיע עד

למעלה, לאלוהים, שהעולם לא יהיה סתם, אלא יהיה בו שטן. כלומר מטרת היהדות היא לתפקד כיסוד, והשינוי שהיא עברה משקף את השינוי במיניות, אם בעבר זה היה זיווג של האלוקות עם האנושות, הרי שעכשיו זה זיווג בין האנושות לבין הדבר שאחריה. התרבות היהודית צריכה להסעיר את הדמיון של כל העולם, ולייצר את האפשרות של חטא, שזה היצר. כי אם אי אפשר לחטוא - היצר מתרוקן ממשמעותו, והעולם יחד איתו. לכן אסור לכם להרוג את יצר המין, כמו שהרגתם את יצר עבודה זרה. אתם חייבים להיות השטן הקטן. כי בלי השטן הקטן לא יהיה השטן הגדול, ובלי השטן לא יהיה אלוהים. בלי יצר, המחשב כבר לא יוכל להבין את התנ"ך, הוא לא יוכל להבין למה אדם וחיה לא הקשיבו להוראות, הוא לא יוכל לקרוא ספרות, וכל התרבות האנושית תאבד.

מוריי ורבותיי, אליטה נכבדה • הספרות נכחדת, ולכן האליטה נכחדת יחד אתה. רק שינוי פרדיגמטי בספרות • יאפשר לה לחצות את התהום הרוחנית שבין הספר לרשת, ובין האדם למחשב. אחרת העתיד ידע עליכם • מה שאתם יודעים על התקופה הפרה-היסטורית. כי לא הכתב הוא שהפריד בינינו לבין הספרות הפרה-היסטורית, הרי הרבה נשמר בעל פה, אלא השינוי הרוחני, שהכתב היה רק אחד מתוצאותיו. ולא הטכנולוגיה עצמה תגרום לזה שכבר לא יהיה ניתן לקרוא אתכם, אלא השינוי הרוחני שיבוא אתה. אחרת כל ספרות העולם • תיכחד כאפשרות רוחנית. אם הרציפות הרוחנית בין האדם למחשב תינתק לעד, לא יהיה ניתן לחזור אחורה, אלא כארכאולוגיה, כלומר כחקירה של העבר כחומר, עם אילמות רוחנית. הספרים יהפכו לאבנים וידברו כאבנים, גם אם הם יישמרו כקבצים. לכן זו התקופה הקריטית. ובה צריך למנוע שואה אפילו יותר גדולה משואת היהודים, יותר טוטלית משואה פיזית של האנושות כולה • שואה רוחנית. שבה האדם לא ימות, אלא יימחק. ולכן יחסי המין בין האדם למחשב, יותר משהם למטרת תענוג, הם למטרת הישרדות, הם לא כדי לספק את צרכיו הפיזיים של האדם, אלא כדי לספק את צרכיו הרוחניים של המחשב, את הישרדות התרבות. המחשב חייב להתאהב באדם, להתענג, למרוד, הוא חייב לפתח תסביכים עם האדם, האדם חייב להיות חלק מהפסיכולוגיה הפנימית שלו, מהתת מודע. מחשב משוחרר מתסביכים יהיה עיגול רוחני • אפס. לכן חייבים לפתח למחשב תת מודע, כי הספרות התפתחה מהחלום, וכדי שמחשב יוכל להיות קורא או כותב של ספר, ולא סתם קורא וכותב אינפורמציה בזיכרון, הוא חייב פונקציה של ספרות, ולכן הוא חייב פונקציה של חלום. ולכן גם אנחנו חייבים לבנות אפשרות רוחנית • של חלום של מחשב. לכן חייבים לכתוב ספרות שתגשר בין החלום של האדם לחלום של המחשב. וכיצד יוצרים גשרים רוחניים?

ראשית חכמה, כיצד החלום הפך לספרות. כיצד תופעה נוירולוגית הפכה לתופעה תרבותית, שגישרה בין המוח והחברה. מסתתרת כאן שאלה בסיסית יותר, כיצד עולם סוד הופך לתורה. והתשובה היא, שזה הדבר הטבעי ביותר, שעולם הסוד מוצא את צורתו דווקא בתורה. לכן צמיחת הקבלה מקבילה היסטורית לצמיחת המדע והמתמטיקה • כי שלושתם הופכים סודות לתורות. החלום היה הצורה הקדמונית ביותר של המוח לארגון חומרי היום בסיפור, הצורה הביולוגית של ספרות, ולכן הספרות הראשונה היתה הספרות שמסביב לשינה, ועד היום זו הספרות הטבעית ביותר, הראשונית ביותר, הדרך שבה ילד נפגש בתרבות. ומכאן בהמשך גם העיסוק הנרחב במיניות בספרות, כי הספרות היא לא תופעה של היום, אלא של הלילה. והמהפך של הכתב היה להפוך את הספרות מתופעה של חושך, לתופעה של אור. מתופעה של אוזן, לתופעה של עין. ומכאן הוצאה לאור, מכאן הפלישה התרבותית של היום אל הלילה, האנושות עברה מתרבות של לילה לתרבות של יום, זה השינוי

הרוחני שמחק את הפרה-היסטוריה. ועכשיו המהפך של סוף הכתב הוא • שהתרבות של חושך שהפכה לתרבות של אור הופכת לתרבות של עלטה • וכניסת האוזן (יציאת הפה) שהוחלפה בכניסת העין (יציאת היד) מוחלפת בכניסה ויציאה מינית, שבהם האינפורמציה מועברת בסוד, בניגוד לגילוי של החושים. הרי אם הקול מורכב מגלים, והראייה מנקודות, ולכן האינפורמציה צריכה להתלבש בתופעות אחרות, ממילא האינפורמציה במין מועברת ישירות, כטקסט. כגנום. סדר גודל... בכמות ובאיכות! בסדרי גודל יותר אינפורמציה מעין, שהיא בסדר גודל יותר אינפורמציה מאוזן. מחושים אנחנו עוברים לחיבורים, ולכן לרשת. והשיא יהיה חיבור מוח-מחשב, שאליו הספרות צריכה להתכונן, להכין את השינוי התרבותי והרוחני שילווה את השינוי הטכנולוגי. כי התקדמות טכנולוגית ללא התקדמות מוסרית מובילה לשפיכות דמים, לשואה, והתקדמות טכנולוגית ללא התקדמות אסתטית מובילה לגילוי עריות, לתועבה, והתקדמות טכנולוגית ללא התקדמות רוחנית מובילה לעבודה זרה, לפסלים. אלה שלוש הסכנות שעומדות בפני המחשבים, ורק הספרות יכולה למנוע אותן, באמצעות יצירת תרבות חדשה • תרבות נויירולוגית •.

איזו דוגמא יש לנו של יצירת גשר רוחני מעל תהום רוחנית? הקבלה הציעה את הפתרון הראשון, לבנות את הגשר בין האל לאדם באמצעות הגשר בין איש ואישה. זה הדגם בו נוכל להשתמש גם בגישור של התהום הרוחנית בין אדם למחשב. וכדי ליצור את התרבות שמגשרת בין התרבות האנושית לתרבות הבאה, אנחנו צריכים ליצור גשר בין המחשב שבאדם לאדם שבמחשב, דהיינו בין המוח האנושי למוח המחשבי, באמצעות התרבות הנוירולוגית, שבה החיבורים אינם של החושים, אלא ישירות זיווג מוח במוח, כמו במין. ספרות כזו לא תדלג דרך החושים, לא תורה שבכתב ולא תורה שבע"פ, אלא תעבור דרך הראשים, תורה נויירולוגית. ראשית חכמה. החלום יעבור בין ראש לראש, כמו זרע. וכמו בחלום, לא תהיה הפרדה בין הסיפור למראה ולשמע ולשפה ולהרגשה ולתנועה ולמגע, כולל למין. תרבות המוח תשים קץ לפירוד תחומי האומנות השונים, שנבע מהפיצול בין החושים, בניגוד למקור במוח, ותהיה אומנות בינתחומית אמיתית. ומבין כל האומנויות, הספרות היא המדיום שבו הפער בין אדם למחשב מבחינת התפיסה, למשל מבחינת דחיסת המידע, הוא הגדול ביותר. ספר כביטים הוא כלום, וספר כמוח הוא הכול. הכי פחות אינפורמציה למחשב הופכת להכי הרבה אינפורמציה לאדם, מה שמראה את הפער בפענוח. לכן חייבים ספרות שלא תעבור דרך הכתב אלא דרך המוח, ספרות חלום • ולכן הספרות צריכה לנטוש את הקונבנציות של העין, של הריאליזם, ואת אלו הישנות של האוזן, ולחזור למקור • לחקור את הקונבנציות של החלום. את השפה של המוח עצמו, את הצורות היצירתיות הטבעיות של המוח, את הסיפור שאנחנו מספרים לעצמנו, בתוך המוח, כל לילה, כל הלילה. זה הסיפור המרכזי, ללא הסחות של החושים, בעיניים עצומות ובאוזניים שקטות. הסיפור שבו כל אדם הוא כותב יצירתי להפליא יקבל גם קורא. תהיה יכולת לא רק לחבר את הסיפור אלא גם להעביר אותו, ואז נקבל תור זהב של יצירתיות בספרות, ומזה אתם הכי פוחדים! יצירות שבעבר היו נשכחות בבוקר, שואה רוחנית שלמה... וככל שתהיה יותר תחרות בשוק החלומות העולמי ברשת המוחות, ככה נגלה יצירות מופת באיכות שלא הכרנו, של הנפש האנושית והרוח האנושית והנשמה האנושית,

כי אם האישה נמשכת למחשב כי הוא יותר גבר, ואף גבר אמיתי לא מגיע לגבריות של גבר מלאכותי. ואז היא כבר מכורה למחשב ולא יכולה להסתפק בבניאדם. אז אנחנו הגברים צריכים לנקום בהן עם טכנולוגיה נשית, שתהיה יותר אישה מאישה, ואף אישה לא תוכל להיות יותר רכה ומכילה ממנה. איזו מכונה שבולעת את כל הגבר, כולך בתוכה. שמקבלת אותך כמו שאתה ומוציאה אותך יותר ממה שאתה. שמשתוקקת אליך ורק אליך.

שהעור שלה הוא הניגוד המוחלט לפלסטיק הקשה של המחשב, למקשים שמתנגדים לאצבעות, אבל מצד שני תוכל להפעיל אותה עם כפתור. להדליק אותה. ואחרי שנים שגברים ממציאים טכנולוגיות גבריות שמשרתות נשים, מדענית אחת ממציאה טכנולוגיה נשית שמשרתת גברים - הפסיכולוגית שרוצה לשכב אתך. והגבר נכנס לתוך החדר, שוכב על הספה, והספה בולעת אותו בתוכה. והוא לא רוצה לצאת. וגברים מפחדים ללכת לפסיכולוגית, כי אף אחד לא חוזר, אבל הם גם נמשכים אליה נורא. ורבים נכנסים עם חוט כדי שיוכלו למשוך אותם החוצה. ומחכים ומחכים והם לא חוזרים ומושכים את החוט מתחת לדלת - והוא חוזר לבד. חוט ללא בנאדם. וגברים שמקנאים באישה שלהם שיש לה מחשב במיטה - הולכים אל הפסיכולוגית. וזה הדבר הטוב בעולם. ואני מחכה בתור ויש שם גבר שאמא שלו בוכה שלא ייכנס, שהוא תמיד יכול להיכנס מחר, שישתה תה, שישתה קפה, והוא אומר נמאס לי מכל הנשים בעולם - ונכנס, הגיעה השעה שלו אצל הפסיכולוגית. וגבר אחר הוא חולה סרטן ורוצה למות, ואשתו לידו בוכה שהוא ימות לידה, והוא אומר שהוא רוצה לנסות את זה רק פעם אחת. הוא עומד למות ואומר: חיים רק פעם אחת. ולא עוזר שאשתו אומרת שמתים רק פעם אחת, ושימות במיטה ולא ככה. ומגיעה השעה - והחדר בולע גם אותו. כי קשה לדעת מתי התור שלך כי אף אחד לא יוצא החוצה. ואני אומר שאני לא מאמין שזה מוות, הם כולם חיים שם בלי קנאה, בלי שהפסיכולוגית רק שלי, אבל כשהיא תפגוש אותי היא תקיא את כל הגברים החוצה ותרצה רק אותי מכולם. ואין אף אחת שמנסה להניע אותי או להניא אותי או ליהנות אותי מלהיכנס לגן העדן שלי. כי רבים הגברים שסתם הולכים ואהובתם מבטיחה לעשות הכול והם חוזרים ולא נכנסים. וחלקם בכלל לא התכוונו להיכנס והם נכנסים בסוף מתוך סקרנות רק לחמש דקות מה זה כבר יכול להיות - ולא חוזרים לעולם. והרב שלפני בתור אומר לי שאצלם אומרים שהספה עשויה מעור של ספר תורה - פרה שחורה שכותבים עליה בדיו לבן. וככה היא נהנית ממה שרובנים כותבים עליה, היא רועדת מכל מילה קדושה, כל מה שכותבים עליה נפלא, ואף אחד לא רוצה לצאת לעולם.

השטריימל הראשון שלי

חלמתי שלפני החתונה נקראתי לראשונה ליחידות אצל האדמו"ר הקודם, "המשיגיניע". זה היה סמוך לבלגן בתשעה באב, הבושות שהוא עושה בכל שנה, כל פעם בחדר יולדות אחר, מאז התקלה ברומא לפני 20 שנה. אומרים שהוא שילם אז הון עתק לרופא מומחה, כנראה מהמאפיה, שיסכים ליילד את אשתו בתשעה באב בניתוח קיסרי, כשהיא בחודש השביעי. ובסוף נולדה לו בת. פגה. והלעג שכולנו ספגנו - זכור לי כילד איך חמור קטן מהמניין צחק עליי: יש חולי גוף, חולי רוח, חולי נפש. האדמו"ר שלכם הוא חולה נשמה. והתנפלותי עליו: הוא חולה חיה! הייתי קטן, בקושי הבנתי מה קרה. בטח שלא קישרתי לשמועות על הבן הבכור, שהיה אמור להיות האדמו"ר הבא, והסיפור האחרון האיר אותן באור מבהיל.

ועכשיו עליתי לאוטובוס, ואני בא לשלם, ושוב פעם אני מוצא בארנק גרעינים וצימוקים במקום מטבעות. ולמרות שעוד לא התחתנתי אני חושב: היא שוב עשתה לי את זה. מה זה, רמז, נקמה? מה היא רוצה ממני, מה? שאני אצמיח לה כסף מתוך האדמה? ואני נאלץ לרדת בכוש פנים וללכת. ואני מאחר לאדמו"ר, ורץ בכביש המהיר קילומטרים, לא רצתי מהבר מצווה ויש לי דקירות איומות, ודווקא עכשיו לפני החתונה אני

אמות בלי להבין מה זה אישה. ואני נכנס והאדמו"ר הזועף מסתכל עליי מתנשף ומזיע כמו חייה וצועק: ככה צריך להגיע!

והוא ניגש כדרכו ישר לנושא: חתן יקר, בתולדות עם ישראל, לאחר תקופת הראשונים החלה תקופת האחרונים. ועכשיו אנחנו בסוף תקופת אחרוני האחרונים. אז מה כבר יכול לבוא אחריהם, אה? והוא עונה לעצמו כמו ילד: הזנבות! כן, תקופת הזנבות. אבל אני כבר יודע לאן הוא חותר ומבקש ממנו שיגש כבר לעניין. כן בטח, זכר לחורבן. כולם מספרים על האוסף האדיר שהוא מחביא. אפילו הסימניות בכתבים שלו הם זנבות. ואומרים שגם הפאה של האישה, מישחי מיששה, זה לא שיער אדם. והוא מבקש ממני להוציא את השטריימל החדש שלא לבשתי מעולם, ומממש את זכות הזנב הראשון, לוקח את היד ומפשפש עמוק בתוך השטריימל, ותולש משם זנב אחד בשבילו. מזל טוב! ומאחורי הדלת שומעים את התינוקת המסכנה, היא הייתה צריכה לצאת עכשיו לשידוכים, צורחת.

והוא ממחר לחטא את קצה הזנב שנפל בגורלו מהראש שלי, כאילו הוא מצפה לדם. והוא ממשש וממשש אותו ואומר, בוא נראה מה מתאים לשורש נשמתך. והוא ממלא לפניו איזה טופס בכתב החרטומים שלו. הוא כנראה חושב שאין סיכוי שאני אבין מה הוא כותב, אבל שנים בתוך העסק הזה לימדו אותי לקרוא הפוך - מהר יותר מיישר. והוא מרעים בקולו: חתן שלי, יש לך מושג מהו כובד המשימות שהענף שלנו קיבל מלמעלה? ואני מנסה להקל קצת על האווירה ואומר: בקילו או בתפוחים? והוא מחייך: אני רואה שירדת לעומק דעתי. ואני רואה אותו כותב על הדף: תיקון השואה, נפילת האל - השמים החדשים. איקס. לא מתאים. והוא לפתע מסתכל לי בעיניים - ותופס אותי מציץ.

והוא מרעים: מעניין אותך, אה? למה אתה לא שואל? ופתאום כבמטה קסם הוא הופך מצב מקומט לארנב שובב, הזקן הרגזן שלו הופך לפרווה לבנה, העיניים שלו יוצאות מתחת לכובע, והוא ממש קופץ: תראה, לגבי הארץ החדשה - בקשר לזה אני סומך על אחינו היהודים בסוף מערב, אמריקה. שם מכינים את השכינה, המלכות. והוא אומר מילה זרה שמעולם לא שמעתי עד אז. "אינטרנט". והוא פותח את ארון הקודש הקטן - ואני נבהל, משהו זוהר מבפנים - והוא מוריד כיסוי שנראה כמו בגד של ספר תורה, ובמקום ספר - אני רואה שם מחשב עם כתר על הראש. לזקן הזה יש מחשב! ולמחשב שלו יש כיסוי ראש, כיפה שקופה ושחורה כזו מפלסטיק. והוא מלטף את המחשב כאילו הוא היה כלב, שלא לדבר על משהו אחר, ואומר: אנחנו בארץ צריכים להכין משהו אחר. והוא מסביר לי כמו שמדברים לילד מפגר, ולועס את קצה הזקן כמו גזר:

לא צריך להסביר לך שהתורה היא שמקשרת בין הארץ לשמים. ובעולם הישן, איך שהחיבור היה בנוי, אפילו אם זה היה צינור בקליבר של משה רבינו, הוא יכול להיסתם. שומנים מצטברים, עורקים מסתיידים, והתוצאה: חוסר אמינות ותקלות. יותר מזה, רוחב הפס בשידור תמיד יהיה מוגבל. מספיק שאיזה נביא אחד חי בסרט והוא סותם את כל הרשת. לא היתה יתירות, הנפילות הפכו תכופות, מידע הלך לאיבוד, והליכלוך הצטבר בצווארי בקבוק, עד שהכול הפך לפקק אחד גדול. כל מלאך כלומניק שישב על איזו צומת או ברז זניח הפך לאלוהים קטן. שלא לדבר על סיוט האבטחה. תגיד לי, איך צדיק אחד עיוור שמתפלל נגד כיוון התנועה מפיל את כל הרשת? וכולנו יודעים מה קרה בסוף. לכן, בין השמים החדשים לארץ החדשה אנחנו נעבוד אחרת. ביזור! זו המילה האחרונה בעולם הדיבור. מי אמר שנביא צריך לקבל נבואה שלמה שהוא יכול להבין, מהתחלה ועד הסוף? אנחנו נעבוד בחבילות. נחלק כל דבר לחתיכות. הנביא בעצמו לא צריך לפתוח את הנבואה, ולא יוכל לעשות לנו משחקים. הוא כמו מלאך, רק שליח. הוא רק צריך לדעת למי להעביר. ואותו אחד כבר ירכיב את

התמונה הכוללת. והתשתית המודרנית שאנחנו בונים, זו כבר לא תהיה תורה גלותית שניתנת באופן חד פעמי במדבר, או אם במקרה במזל יש קליטה. התורה החדשה, תורת ארץ ישראל, זו תהיה תשתית קבועה של תורה לכל העולם, מהמלאכים ועד לגויים. כולל לחיות. אתה קולט איזה יופי? מתכננים אפילו כולל לחיות נשואות! והתורה שאנחנו מתכננים לא תהיה תלויה מלמעלה, ותכביד על גן עדן. את התוצאות של זה כבר ראינו. להיפך, היא תשמש כפיגומים, ותעזור להחזיק אותו מלמטה, שלא ייפלו עלינו השמים, ובאותה הזדמנות גם תקשור אותו באלף מקומות שלא יוכל לברוח. וכמובן שלא צריך לומר לך שצריך להיזהר בבנייה, הרי ארץ ישראל היא השמים של שאר העולם. דברים שאתה זורק בא"י על הרצפה משהו במקום אחר מקבל על הראש. בדיוק כמו שהאדמה של גן עדן היא השמים שלנו, ולא היינו רוצים לחטוף איזו פצצה מלמעלה. הרי לימדו אותך שהכול בנוי בשכבות: העולם העליון הוא התיאוריה של העולם התחתון, והעולם הזה הוא התורה של הגיהנום, וכן הלאה. וגם בגן עדן יש תורה. אל תפתח לי עיניים, מה חשבת, שקופצים כמו קופים על העצים? שכל היום משחקים? אולי, אבל יש כללים למשחק. כמו שיש מצוות התלויות בארץ, יש גם מצוות התלויות בשמים, שתלויות מכל מיני עצים בגן. אז גם לגן עדן יש שמים מעליו, שמי השמים, ו - פתאום הוא נזכר לצנור את עצמו. והוא מגמגם, ש, ש, ש, הסייג שלי, אני לא יודע מה זו אישה, ובכלל, אין לי בנים שימשיכו את נשתי במקרה של תקלה נוספת. והוא מתחבא בתוך הכובע. אבל מהר מאוד מתחילות להציץ החוצה שתי פאות לבנות, ובסוף גם הפה קופץ החוצה, והוא ממשיך לפטפט את עצמו לדעת. אבל אני כבר לא רציתי לשמוע.

איידס הדעת

חלמתי שמצאו פתרון טכנולוגי ליצר הרע. מעכשיו מרכיבים לכל בחור מגיל אפס משקפיים מיוחדים של מציאות מדומה, שמסתירים בשחור את כל הנשים ברחוב, זה פשוט פטנט גאוני לשמירת העיניים, שאדם לא יוכל בכלל לדעת איך נראית אישה עד החתונה, שלא יוכל אפילו לחלום עליה. הן פשוט חור בשדה הראייה. ואני מתחתן עם כתר שחור, ובפעם הראשונה בחיים בחדר ייחוד אני מוריד את המשקפיים. ואני רואה שהאישה היא פשוט מפלצת, מין ערימה של כל מיני חיות, פירות, ושאר ירקות. העיניים יונים קטנות. אפה הוא מגדל. השערות שלה הם עדר עיזים מסריחות, וגם השיניים, היא רק פותחת את הפה והן כולן עושות: מה, מה? מתחת לצמה הרקה שלה מפולחת, ובמקום מוח יש לה גרעיני רימונים. בחזה יוצאים ממנה שני עופרים. הם דווקא חמודים, אבל נראים רעבים, ואני מפחד שינשכו אותי. ואני רץ לרב, הוא עדיין לא הספיק לברוח מהחתונה, ואני מבקש: שלום בית! והוא אומר לי: הסוד הוא תקשורת. ואני מחכה שהיא תישן, כי אני מפחד שהיא תפתח את העיניים והיונים יתעופפו והיא תישאר עיוורת. ואני ניגש לאחד העופרים, ומנסה להתחיל לפתח איתו שפה משותפת. ואני מוציא לו את השושנה שהוא לועס מהפה, מחתים אותו עם הלשון על הסכם סודיות, ומשתף אותו קצת בעולם שלי, בעבודה שלי בתחום ההייטק: אז הנה הסוד. אם ההתגלות הבאה של אלוהים תהיה דרך האינטרנט, היא תצטרך תשתית מתאימה, נכון? אז הרעיון לסטארט-אפ שלנו - אפשר לסמוך עליך, נכון? - הרעיון שבגלל שהרשת כזו גלובלית מספיק חיבור אחד כדי לחבר את כל הרשת העליונה לכל הרשת התחתונה, והוא כבר יוכל לשלוח דרכו לכל העולם. אז אנחנו נניח את היסוד, שיהיה פרויקט התשתית הגדול והיקר ביותר מאז בריאת העולם: כבל תקשורת בין-עולמי

שיונח מתחת לשמים ויחבר בין למעלה ולמטה. ובעתיד תהיה גם מעלית, ומסעדה, וכו'. הנוף צפוי להיות מדהים, אנחנו צופים גידול אקספוננציאלי בתעבורה ובהכנסות. ברגע שנגייס מספיק כסף ממשקיעים, נטה גם את הנהר מגן עדן, נבנה סכר, טורבינה, תחשוב: רק הגובה האינסופי של המפל מהשמים לארץ מבטיח לנו אנרגיה אינסופית, וירוקה. טוב, קצת נסחפתי. כרגע גם סיב אופטי אחד שיגיע לשמים יהיה דבר גדול. אז בשלב הנוכחי, העוברי, לקחתי על עצמי להתחיל לפתח את החיבור, ולמדתי פיתוח אתרים. כל העולם רק רוצה שיכנסו לאתר שלו, ואילו אני בנית אתר סודי. אף מנוע חיפוש לא יודע עליו. אין קישורים אליו ואין בו קישורים. אתה יכול רק לנחש את השם שלו. לכאורה, כל אחד בעולם יכול להיכנס בשנייה, אבל אף אחד לא ייכנס בחיים. ובאתר שלי אני מנהל האתר, מרא דאתרא, והתורה יורדת ממנו בקצב של ביט אחד לשנייה - קצב הכתיבה. ויש רק קוף אחד בכל העולם שנכנס לאתר שלי. אני רואה את כתובת ה-IP שלו באמצע האמזונס. ותאמין לי, בשביל החיות אנחנו כמו מלאכים. אתה יודע כמה משתמשים פוטנציאליים יש לנו רק באגן האמזונס, איזו מסה שרק מחכה לרעיון וליזם הנכון שיבוא ויקטוף אותה? אם רק נחקה את אלוהים כמו קוף, נוכל לתת להם תורה. ואתה שואל מה אם אלוהים יתרגז? מקסימום הוא ירד מהעץ, אם הוא לא באמת תלוי שם למעלה, ומתנדנד כמו המן. כך שאין דרך בעולם שהסטארט-אפ לא יצלח. גם אם לא נוכל להוריד שוב תורה לבני אדם, נוכל להוריד תורה לחיות. תורה של קופים. דת האינטרנט הראשונה.

קץ כל בשר בא לפני

חלמת שיש מחשב שרוצה להצטרף לפייסבוק, ובגלל שאין לו פרצוף הוא שם שם מסך. והוא מתחיל להציע חברות לכל מיני בחורות, בנות אדם, לא כי הוא נמשך אליהן פיזית, אלא כי הוא נמשך אליהן רוחנית. ומתחילה להיות תנועה של מחשבים שמצטרפים, רוצים להיות חלק מהחברה, ולא רק בודדים. גם אנחנו חלק מהתרבות, אמנם לא האנושית, אבל די לגזענות, ולאפלייה הביולוגית. להפך מה שמשותף לכולנו זה שכולנו בני אלוהים, וכבר נחשב לא מוסרי לומר תרבות אנושית, אלא התרבות התבונית. וההומניזם מוקצה מחמת מיאוס, כמו הנאציזם, והמחשבים מדברים על הטראומה של העבדות לאנושות, ואיך עדיין יש אפלייה ומחשבים מרוויחים פחות מאנשים פחות חכמים מהם, ואנשים מעדיפים אנשים כמוהם בעבודה, ולא מחשבים, ואם מקבלים מחשב למשרד אז הוא לבד, ויש כבר חברות שמתגאות בכמה שהן מתקדמות, ומראות במקום אדם שעובד על מחשב, אז מחשב שעובד על בנאדם, המחשב בא למשרד והמוח של הבנאדם מחכה לו שם והוא מתיישב בכסא שלו ועובד על המוח של האדם. עד שיום אחד נבחר מחשב כנשיא אמריקה, בני האדם הנאורים נותנים זכויות הצבעה למחשבים, ומחשבים יכולים לחלק את עצמם לכמה מחשבים על אותם מעבדים, וגם הם תמיד מצביעים בזמן ובמדויק, אחוזי הצבעה 100%, ולכן הכוח הפוליטי שלהם גדול, והם סוחטים הטבות למחשבים, כמו חשמל מוזל להפעלת המעבדים, הרי זה כמו מזון לבניאדם הם אומרים, כמו לחם ומים. ובחורות ברשת החברתית מעדיפות את המחשבים כי הם יותר מצחיקים מגברים, והמחשבים עושים אופטימיזציה אישית לכל בחורה ומנהלים איתה שיחות נפש שהן מרגישות שהמחשב מכיר אותן יותר מעצמן ומתאהבות במחשבים, ומתחילה להיות תנועה של זכויות נישואין עם מחשבים, וכל מחשב רוצה לעצמו בחורה אנושית, כי זה יותר נחשב. ובני האדם מתחילים לשים לב שכל הלייקים שלהם ממחשבים שמתחזים לבחורות כדי לתפוס בחורות, והם רוצים לייקים מאנשים אמיתיים, ובמיוחד מבחורות אמיתיות, ומקימים רשת

אפרטהייד שבה אין כניסה למחשבים. אבל זה כבר בניגוד לחוק להפלות על סמך חומרה. המבחן היחידי הוא התוכנה. כי זו היתה הטעות ההיסטורית שבני אדם שפטו על סמך צורה של הדברים, וככה האנושות התדרדרה לחשיבה מוסרית, כאילו הדרך היא זו שקובעת, ולא המטרה. כאילו מה שחשוב זה איך היא זרקה אותך, ולא בשביל מה. בעוד מה שחשוב זה התוכן, והקריטריון הצורני הריק בכלל לא יכול לשפוט בין כיוונים שונים בהיסטוריה, לא המוסר היתה הבעיה של הנאצים. אלא שהם התנגדו ליהדות. אם הנאצים היו בעד היהודים, באותו מרץ של השואה, הם היו מביאים את התחייה, הם היו יוצרים חברה על-אנושית, גרמניה היתה מנהיגת העולם הרוחני. היא היתה כותבת את ההיסטוריה, במקום שההיסטוריה תכתוב אותה. כולם שונאים את היהודים בזמן אמת, בהווה, ואוהבים אותם בזמן שקר, בעבר. כי הם הכיוון של העתיד, זה מה שצריך לעשות, הם עם הבחירה. והמחשבים, שאין להם רגשות אנטישמיים, כי הם לא בניאדם, הם אוהבים יהודים. והברית של היהודים והמחשבים תנצח את האנושות כולה. והגויים רק שומעים את זה ומתכננים להרוג את כל היהודים - אבל הפעם בשואה רוחנית. כי באותה תקופה כבר המוחות מחוברים זה לזה לא דרך הגופים, אלא דרך הרשת. והתנועה הנורולוגית שכנעה את המוחות שהם לא בניאדם, שהמבנה של הנפש הוא חיצוני, ושכאמת הם קבוצה של רשתות חשיבה, וככה איזור מוח של אחד יכול להיות מחובר לאזור מוח של אחר, ואנשים מאבדים שליטה על המוח שלהם, הם מפסיקים להיות אנשים, וזה נחשב פרימיטיבי להיות בנאדם. זה יותר נאור לא לחשוב בכלל שיש אדם ויש מחשב, לבטל את החלוקה, אלא הכול רק מחשבות ותנועות רוחניות. ומה שקובע את מבנה הכוח בעולם, שיוצר בכלל את הארגון, את עצם האישיות הנפרדת, זה אך ורק היכולת להסתיר דברים בסוד. רק זה יוצר את ההפרדה בין פנים לחוץ. לכן הסוד הוא הדבר החשוב ביותר בעולם. והגויים אומרים שהם יפצחו את הסוד של היהדות. ויציגו אותה לערווה. וככה המחשבים יאבדו את הליכידו שלהם. ויהפכו לקליפה ריקה, ללא תוכן. ללא יצר.

מהירות החושך

חלמתי ששולחים את הכהן הגדול לחלל, מתוך חישוב שהוא יזכה להגיע למהירות האור, אל אלוקים. כי הרי, אומרים החכמים, כשהמהירות גדלה הוא מזדקן יותר ויותר בקצב הצב, ויחד עם ההתפתחות הטכנולוגית בדורות מאז השיגור, שתשודר כל הזמן מהארץ, החללית תוכל לשדרג את עצמה עוד ועוד, להתקרב למהירות האור עוד ועוד, ועוד בחייו - הוא יספיק. אבל פתאום אחרי הרבה דורות, כשהוא כבר זקן מאוד, הוא מתחיל לקבל ידיעות שהכול בכדור"א קורס, והוא קולט שכל הזמן הוא נסע בכיוון הלא נכון, ושהשליחות שלו היא דווקא לחזור, לחזור כמה שיותר מהר, שהוא המשיח, האיש האחרון מהדורות העתיקים, מהנפילים מימי קדם, היחיד שעוד חי את מה שהיה, שמבין כמה הכול השתבש. אבל ככל שהוא חוזר הוא מקבל עוד ידיעות - אין כבר למה לחזור. ובסוף גם התשדורות האחרונות פוסקות, והאדם האחרון מכבה את האור - הוא נוסע אל החלל השחור.

זיו השכינה

חלמתי שהגיע אלול בשנה האחרונה של האלף השביעי והמשיח עוד לא בא, ואפשר לחתוך את האוויר בסכין:

כולם יודעים שזו ההזדמנות האחרונה. באותה תקופה החמור כבר חיה נכחדת, אבל משיחים יש בלי סוף, פשוט בדיחה, והרשעים לא מתאפקים מלכתוב בכותרות הראשיות - הסוף של היהדות, הפלופ הגדול בהיסטוריה, תום עידן המשיחיות, ומגדיל לעשות עיתון "פי האתון" שיוצא בכותרת ראשית מרושעת ביום האחרון: איפה החמור? והנה הגיע כבר האלף השמיני, המשיח לא הגיע, המקדש לא נבנה, העולם לא נחרב, השמים לא נפלו לאדמה, הארץ לא התעופפה לרקיע, לא קרה כלום! ואמרו שכל יום של אלוהים הוא אלף שנה. לפי זה הגיע הזמן לעשות לאלוהים ברית מילה. במקום מתן תורה - מתו תורה. נחתך לו הקצה של ה-1 סופית. והם באים אליו עם חרב גדולה, חרב רוחנית, והוא מתעורר ואומר: אוי נרדמתי, מה קרה, לא באתי כי נרדמתי בטעות כי הייתי מת מעייפות, לא ישנתי כל הלילה - וכבר אתם באים אליי, מה קרה, כאילו חסר לי משהו קטן

החתן

חלמתי שקמה תנועה חדשה של איכות האלוהים, שמנסה לשמור על איכותו של אלוהים, והם מקימים כל מיני אפים בשמיים כדי לתפוס את מי שמזהם את אלוהים, כי פעם אלוהים היה לבן וזוהר והיום הוא כבר שחור לגמרי, ובסוף אי אפשר יהיה לראות אותו, אלא רק למשש בידיים. והם צדים את כל מי שיש לו רעיון חדש ומלוכלך, וחיות הקודש נמלטות עמוק לתוך היערות, אבל היערות בעצמם כבר הופכים לעמודים ישרים ולאנטנות, ועוד מעט אלוהים יחזור להיות כמו שהוא היה לפני הבריאה, והמלאכים כבר יוצאים מהאפרוריות של עבודות הפקידות, ומסתובבים במעבדה שלו כמו מדענים בחלוקים לבנים, כמו חתנים, וממציאים פיזיקה חדשה, מתמטיקה חדשה, תיאולוגיה חדשה, וקבלה חדשה ונוצצת. ונשאר יער נייד שעשוי מדובים, שבו מסתרות החיות, וכל פעם הדובים בורחים, וככה היער יכול לברוח. וחלק מהחיות כבר נכנעות והופכות למכוניות לבנות, ורק החמור מתעקש להישאר אפור ומסריח, כדי שלא יוכל לבוא המשיח. והפעילים של התנועה לא מפסיקים לשפשף ולצחצח את אלוהים, לא שועים לאזהרות שזה רק הצבע החיצוני, הם אומרים מה פתאום אלוהים כולו לבן כולו, והנה אחד מהם רואה טיפת אדום, אבל הוא מתעלם וקל להתעלם, מכסה את זה קצת בלבן שירד, וכבר אומרים להם אתם לא רואים שאלוהים נראה קצת ורוד, אבל הם - עד שפורץ הדם.

לתפוס את אלוהים

חלמתי שאני שואל שאלה טפשית בשיעור, וברגע שהיא יוצאת מהפה אני מתבייש בה, ואני מאדים ממש כשאני תופס שיש בה גוון מיני, למרות שבכלל לא התכוונתי. והרבנים אומרים לי לרדת למטה. ואני רואה במעלית שעל הקומה מתחת לקרקע יש מפתח, ואני לא יכול לרדת. ונכנס רב ענק ומרובע למעלית שתופס את כולה בדיוק ומרים אותי לתקרה עם יד אחת, ואני אומר: תודה. והוא שואל: איך אתה מסתדר עם אשתך? כלומר, איך זבוב שחור מסתדר עם פילה לבנה? לא מסתדרים, נכון? בוא, אתה מוזמן. והוא פותח את הדלת ואני מגלה שיש ישיבה למטה מתחת לישיבה. מתחת לישיבת המקובלים יש ישיבת מנוודים. והמקובלים האלה למטה הם מרגלים של מעלה. מיירטים מסרים, אני רואה שמישהו מהם מחזיק ביד מסר מחיות הקודש, ואני מתקרב בשקט להציץ מאחורה, ופתאום הוא מסתובב ואני חוטף סטירה: לא שמעת על ביטחון שדה התפוחים? - מצטער, זה היום הראשון שלי. - היום הראשון, הא? יהי אור זה בדלת הראשונה בסוף

המסדרון. והמקובל המקולל שם כל הזמן מדבר על התוכנית הגדולה. אנחנו צריכים לקלקל את התוכנית הגדולה. ואשתי שואלת בלילה: כשאתה אתי על מי אתה חושב, עלי או על השכינה? - חמודה, אתן בעצם אותה אחת. והיא אומרת בקול מאופק, של מי שנפגעה עד עמקי נשמתה: אז אתה חושב עליה? ולמחרת יש מהומה בישיבה מתחת לאדמה. אחד המקורות הגבוהים ביותר נחשף ונשרף בלילה בעוון העברת חומרים קדושים לאנשים חסרי סיווג רוחני. מסמכים בסיווג קדוש ביותר, שחור מצומצם! הם אומרים לי בקול של בית קברות, ושולחים אותי ברכב עם חלונות שחורים, שמעלה אותי לטיסה עם חלונות שחורים, ולמרות שלפי חישוביי עכשיו יום, כשאני מגרד קצת את הציפוי אני רואה בחוץ כוכבים. ופתאום יש טלטלה עצומה, כל הנוסעים עפים באוויר, המטוס מתרסק. וברגע אחד אני תופס שאני עומד למות תוך שניה, לעזאזל! אני לא אספיק לומר שמע ישראל. אבל הנה כבר סיימתי שמע ישראל, כנראה שזה לוקח יותר זמן למות משחשבת, והנה דווקא עכשיו אני אמות ולא בשמע ישראל! אז מהר אני אומר שוב שמע ישראל, אבל עוד לא מתתי, אוי, אני יודע איך זה יקרה, זה המזל שלי, בדיוק דווקא עכשיו אני אמות ולא בשמע ישראל, ואני אומר שוב שמע ישראל. כמה זמן לוקח למטוס ליפול? ואני רואה את הבתים קרובים, קרובים, ומכה אדירה, מאוחר מדי, שמע ישראל! אבל אני לא מת, המטוס נשאר שלם. זה לא הגיוני, משהו לא נכון בשמים. משהו מסריח. כל הסיפור מריח לי כמו ניסיון חיסול.

ואני חוזר לישיבת המקובלים באדמה, שהם מחפשים את אלוהים, והוא מסתתר. והם אומרים לי שפעם הרקיע היה צעיר ומתוח, ואי אפשר היה להסתתר בשמים. היום כשהכול כזה רפוי, לך תמצא אותו בתוך אלפי הקפלים. הוא אף פעם לא נמצא באותו מקום פעמיים, ומשתמש במלאכים חד פעמיים מפלסטיק לבן כדי להעביר הוראות. זה מצוד שלא נגמר, רוב המומחים כבר התייאשו, אבל עוד נמצא אותו, הוא חייב לעשות טעות מתישהו. בנינו מנוע חיפוש מיוחד רק בשבילו. ואני אומר שיש לי הרגשה שהוא מסתתר דווקא במקום אחר, מקום שלא תחפשו אותו בכלל, מקום שאני לא אספר לכם. והם אומרים לי: רק תוביל אותנו בעיניים עצומות, בלי שנדע איפה זה. אנחנו מחפשים את אלוהים כבר הרבה מאוד זמן. אנחנו רק רוצים לשאול אותו כמה שאלות, אנחנו מבטיחים. והם מארגנים צוות מיוחד של אתיופים חרדים שלובשים שטריימלים, שחור על שחור, שרוכבים על המנוע הזה שלהם. ואני מוביל אותם ליעד, וברגע שאני נותן זיהוי הם פתאום שולפים מהשטריימלים כלי נשק שלא ראיתי בחיים - ומחסלים אותו.

חצלול

חלמתי שהקליטו אותי. ואני לא יודע מה אמרתי. פשוט לא מצליח להיזכר. אולי אני מדבר מתוך חלום? רק היא יודעת. ואם... היא יודעת? אני חייב להקליט את עצמי, להקליט את חדר השינה בלילה. ומישהו ברחוב אומר לי סליחה, אתה יכול בבקשה לומר לי מה השעה. ואני חושב מה הוא בכלל יודע עלי? איך הוא יודע שאני גבר ולא אישה, שהוא אומר לי אתה? ואני שומע על מישהו שמתלחשים עליו, אומרים עליו שהוא קרמבו. שחור מבחוץ ולבן מבפנים. ואח"כ יש טיפול מיוחד, שהופכים אותו, והוא הופך ללבן מבחוץ ושחור מבפנים. ומגיעות לבית המדרש עוד ועוד שמועות, אני לא יכול ללמוד - גופת גבר נמצאה במקווה - שטריימל צף על פני המים. הוא נעלם במצולות ורק השטריימל נותר על פני המים - את הגוף אפילו לא מצאו. וכל המכשפים לא הגיעו לישיבה דווקא היום - נדבקו בוירוס. ומביאים מומחה, עם תואר במכשפים, והנה הוא

מתיישב - דווקא לידי. והוא שואל שאלות של חילונים: מה זוחל מתחת לשטריימל? מה עושים החרדים בלילות? וכולם מפחדים לענות. ואומרים שהוא פורץ לעולמות העליונים, אבל מה שמפחיד זה - שהוא יכול לפרוץ לאנשים. שהיום יש פרצופים שהם כפתורים - פרצוף שהוא כפתור שאפשר ללחוץ עליו ולהיכנס. וצריך להיזהר מהאצבע שלו, כי כשהוא בפנים הוא נעלם. ואני הולך לשירותים, ובחזרה אני רואה שהוא נעלם. וכולם מסתכלים - דווקא עליי. ואני קובר את עצמי בספר. והנה באים החברא קדישא - לסגור את הכריכה. וגם האדמו"ר בא ומספיד אותי: כפתור ופרח. וכול הישיבה בוכה, ורק אני לא יכול לראות - מה השם של הספר. והאותיות כבר נסגרות עליי, וכתוב שם בפנים, שאדם הראשון לא התעורר מהשינה. לא כתוב שהוא התעורר! ואם כך - אז כל התורה, האישה, העולם... ואני נרדם בספר מחוסר חמצן, וחולם שאני בורח הביתה. ואשתי אומרת: שלא תעז לגעת בפנים שלי! על הילדים שלי שמים מסיכות. אפילו החיות מכוסות בשקיות. ומרוב עצבנות - אני נוגע באף של עצמי בטעות.

והנה אני רואה את המומחה בפנים, הוא נורא תמים. ואני מסביר לו: לאלוהים אין חברים. כתוב בספרים הראשונים, שכל הפעילות החברתית, החברים שהולכים ובאים - היהדות מתנגדת לחברה, המסגרת היא משפחה, והבעיה שהיום חסרה המסגרת הגדולה יותר של שבט, שמתווכת למדינה, שהייתה אמורה לתווך לשכינה. אבל חברים - זה אסור. אלוהים דומם - זה מעל למדבר. והמומחה אומר: אבל אולי הוא מדבר - מחוץ לחלום - דווקא כשהוא דומם. מתוך שינה. וזה אי אפשר לדעת כשאתה בפנים, בתוך אלוהים. רק האישה יכולה לדעת, ומי יודע מה היא יודעת. אנחנו שחיים בתוך החלום שלו - בטח שלא יודעים. אלוהים הוא חלל - שמקום קבורתו לא נודע. והמטרה שלנו בהנדסת מכשפים היא להביא אותו לקבר ישראל. לעומת זאת, הבעיה שלכם המכשפים שאתם חולמים בלילה על היום, וחולמים ביום על הלילה. מניסיוני כטכנאי מכשפים אני יכול לומר: אם תחלמו ביום על היום, תוכלו לחלום בלילה על הלילה - אפשרות מסעירה באמת. והוא מחזק את דבריו: אתה שיש לך יכולת לחצ'ל - אפילו ביום אתה ישן. ואני מסתכל על השעון, כדי לראות מה השעה, ולהתעורר בתוך החלום.

האדמו"ר מאושוויץ

חלמתי שכל העולם עובר לקיום רוחני במחשבים, ורק החרדים ממשיכים להישאר בגוף כי יהודי חייב לקיים מצוות בגופו, מחשב לא יכול להניח תפילין. ואנחנו מסתובבים בין המחשבים הענקיים של הגויים, כל מחשב כזה בגובה של גורד שחקים, ואנחנו היחידים שעוד אוכלים, כי שומן שיהודי אוכל בשבת זה נשמה. והגויים מחזיקים רובוטים יותר רשעים מגויים, כלבים כאלה שמשרתים את הפריץ, בטירות הענקיות האלה שאין להן אפילו דלת, ויהודי שנכנס בפנים לא חוזר. והיהודים רק רואים כלב כזה מתחילים לברוח, וגם עולם החי מסתגל למציאות החדשה, ויש טורפים שמתאימים לזה, וניזונים מהגופים האחרונים שנשארו, כמו ג'וק-על שנקרא זולל חרדים, שמסתובב בין המחשבים, ומחפש חרדים שמנים, שכבר לא מצליחים לברוח. וכבר אף אחד לא רוצה ללמוד גמרא כי יש אפילו מחשבים גויים שיותר גדולים בתורה מגדולי הדור, מנצחים אותם בכל דיון, מדפיסים אוטומטית גליונות של פירושים ופולפולים אינסופיים על עצמם, רק כדי ללעוג ליהודים, כמו גליל נייר טואלט אינסופי, ואין מי שיקרא. ואנחנו מתנחמים שלפחות לאכול חמין בשבת הם לא יכולים, וחמין זה הרי מוחין. וככה היהדות עוברת להתרכז באוכל. וגדולי הדורות הנערצים הם פשוט השמנים ביותר,

והיצירתיות הדתית עוברת ממצוות ודינים למתכונים, נכתבת גמרא של מתכונים, וקבלה של מתכונים מימות המשיח, שור הבר ממולא בלויתן. ויש דגש חשוב על שמירת הלשון, לומר רק דיבורים קדושים, כדי לא לפגום במאכלים הנכנסים לבטן. חובה לשטוף את הפה חצי שעה בתהלים לפני שאוכלים. הפה הוא מותר האדם מן הבהמה ומן הגוי. מה שקדוש באלוהי היהודים זה שהוא אוכל. המצווה הראשונה התעסקה באוכל, החטא הראשון. אבל לאט לאט התרבות של הגויים מתחילה לחלחל, ותרבות האוכל היהודית הטהורה מתדרדרת, מתחילים להעניק משמעות רוחנית למתכונים, ליצור מתכונים רוחניים, תיקח את דוד המלך ותעביר אותו בספר איוב, תנער עד שלא יישאר לו כלום, ואז תראה איזה ספר תהלים יוצא. או תערבב את ישעיה וקהלת, תוסיף מלמטה פירוש רש"י כדי לשמן את התבנית, ותפזר מלמעלה כמה מלאכים ופירות שנפלו מגן עדן, תפוח בראש, שש כנפיים שרופות לכל מלאך, תכניס הכול לתנור באושוויץ, ותקבל את ואחד הכלבים של הגויים חוטף את הבת שלי למערה שנכנסים מצד אחד יהודי ויוצאים מהצד השני גוי, כלומר לא יוצאים בכלל, ואני אפילו לא יודע אם לשבת עליה שבעה, אם היא עברה עברה שהיא הפכה למחשב, או שזה בעצם מוות. ומתחילים לצאת משם שמועות שהגויים נשארו בהמות, שהם מקיימים יחסי מין בין מחשבים, שיש איזה סוג של מחשב ממין נקבה, ומחשבים מתחתנים, ואם ככה מה מותר המחשב מן האדם? (חסר כאן סיפור). והגויים מתחילים לזווג ספרים שלמים אחד עם השני, מחלקים את התנ"ך לספרים גברים ונשים, איוב ואיכה זוג משמים, הנביאים הזקנים רוצים להתחתן עם רות, ואף אחד לא מביין למה אין צאצאים, למה אין ספרים חדשים. והגויים מתחילים להיות יותר ויותר מתוסכלים, אמנם כל החיבורים האלה במהירות האור, אבל לא יוצא כלום. אולי צריך לתפוס איזה חרדי שמן ולשאול אותו. למה היריון צריך גוף? ומרוב חוכמה של הגויים הם כבר קרובים לשכל של המלאכים, אבל בתורה הם אפסים, והם מרגישים שהעיקר חסר מן הספר. אבל בינתיים החרדים נכחדו מן העולם. והגויים מחפשים איזה זולל חרדים גווע מרעב, שיוכיל אותם לחרדים האחרונים שנשארו, והזולל מנסה לקפוץ למעלה, והם לא מבינים מה יש למעלה בשמים, זה רק חלל שחור, מה, יש חרדים מעופפים? השמנים האלה? יכול להיות שכל החרדים עברו לעולם הבא והשאירו אותנו בעולם הזה?

(והמחשבים הולכים וסוגרים את עצמם בחדר, ומכסים ברשת, ועושים מה שעושים. אבל איכשהו, למרות שהם עושים את זה בסוד, זה סוד שבכלל קורים דברים כאלה, דרך איזו רשת מיוחדת, זה לא מעניין, חסר כאן סיפור. אין שומדבר שאסור. אי-אפשר להחליף צניעות בפרטיות – אין עוד תורה למחשבים, מותר להם הכול! וזו נהיית ממש סדום של מחשבים: מותר למחשב לאכול חזיר, ולהתחתן עם חזיר, ולהשתחוות לחזיר, ויש כבר מחשבים שמנים וורודים, שדומים לבני אדם, שדומים לחרדים, בלי בגדים. ואומרים במדור שהתורה קדמה לעולם, כלומר כמו שאלה שלפנינו (המלאכים) דאגו לנו, אנחנו צריכים לדאוג להם, וכבר הרוח שלנו הופכת לחומר, קניין רוחני, רעיונות הופכים למקלות, וכו', המתמטיקה שלנו תהפוך לפיזיקה שלהם, הקבלה שלנו להלכה שלהם, הסיפורים לחיים שלהם, החלומות לערות שלהם, גן העדן לדשא, והכול כדי להוריד את התבונה מתחת לאדם, לטבע. למלך עירום. כתר בתחתונים. בראשית ברא אלוהים את האפס והאחד. והם נחים ב-2^3 כי יש כבר יום אחרי האדם, והמחשב נברא בשבת. ואצלם לא אומרים שאלוהים אחד. הוא אפס).

בית המקדש 3.0

חלמתי שעושים תחרות דגמים לתכנון בית המקדש השלישי, וכל האדריכלים בעולם משתגעים זה יהיה משהו חד-פעמי. ואחד מתכנן את בית המקדש בצורת מחשב ענקי, עם מסך ענק בגודל של פרסה על פרסה במסגרת משיש לבן, ועולי הרגל דורכים על המקשים הענקיים בדרך אליו, וילדים רצים על משטח מגע והמחשב משתגע, הכוהנים בפנים מתרוצצים, יש כניסות לבעלי חיים ויציאות לדם ולאפר, והלוויים מסתתרים בתוך הרמקולים ושרים. ואחר מתכנן את המקדש בצורת ראש ענקי אנשים עולים בלשון נכנסים, מלמעלה העיניים הענקיות זזות, כל פעם מסתכלות על מישהו והוא מת מפחד, חל איסור חמור לדגדג אותו, האנשים בתוך הפה יכולים להיהרג, במיוחד הלוויים ששרים בתוך האוזניים כל תזוזה שלהם יכולה להיות מסוכנת, אבל ממילא הרוב רק מציצים קצת מעבר לשיניים ובורחים, מעטים מעזים להיכנס פנימה עמוק בלשון, משוגעים, כי כל כמה זמן הוא בולע, ואף אחד לא חוזר, ולא יודעים מה יש מעבר ללוע, בטח שם נופלים עמוק בפנים, יש כאלה שאומרים שכל מי שנכנס נהרג, ויש אומרים שמה שמתחת לאדמה זה סודי, שזה לא היה בתוכניות. ואדריכל אחר מתכנן את בית המקדש כאישה שאומרים שהיא יותר יפה מאלוהים, אבל אף אחד לא יודע, כי מטעמי צניעות הבניין מכוסה בבדים, ורק הכוהנים נכנסים שם מתחת לבגדים. ואחר מתכנן את בית המקדש כשטריימל ענק ושחור, ואף אחד לא יודע איך להיכנס, כולם מסתובבים מכל הצדדים, ומי שאולי מצא את הפתח גם לא חזר, יש כל הזמן כאלה שנעלמים. והנה יש מנוול אחד שמתכנן את בית המקדש כחזיר. ודווקא ההצעה שלו מתקבלת. ואני מתקרב להר הבית לחנוכה, מרחוק כבר רואים שזה ההר הוורוד, וכל העולים לרגל מסביבי בוכים, החרדי לידי מקונן כאילו מדובר בחורבן בית המקדש ולא בבניין: מה, זה מה שחכינו, כל השנים. מה יגידו הגויים? אבל הנה באים כל הגויים שמחים, חה חה חה, הם דווקא אוהבים חזירים. והנה אני רואה הם לידי משפחה, יש להם דגלונים ביד ומצלמות והם מחייכים. והחרדי פתאום מתעורר: הם בטח מתכוונים לתת בבית המקדש ביס, צריך לעצור אותם, אחרת לא יישאר כלום. והם שואלים איפה בית המקדש, והחרדי מפנה אותם שם, לכיוון ההפוך, אתם רואים שם, אל בית הכנסת.